

ἀποξυλαίνω ἀμάρτ. 'ποξυλαίνω Τηλ. ἀποξυλαίνω Πελοπν. (Λακων.) 'ποξυλαίνω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόξυλος.

1) Γίνομαι πολὺ ξηρὸς ἔνθ' ἄν.: Τὸ ψωμί ἀποξύλιανε Λακων. Ἐβαλε τὰ ψουμιά 'ς τὸν ἥλιον νὰ 'ποξυλιάνουν Κύπρ. Οὐλα τὰ πράματα 'ποξυλιάναν 'πὸν τὸ πάος (τὴν παγωνιά) αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποξυλιάζω 1. β) Μεταφ. καθίσταμαι ἀκίνητος, ἀδρανὴς Λακων.: Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ἀποξύλιανε. 2) Ἀποψύχομαι Κύπρ.: Τδοιμᾶσαι 'δρωμένος ἔγωγε τθαί 'εν-νὰ 'ποξυλιάνης. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποξυλιάζω 2.

ἀποξυλιάζω Πελοπν. (Λακων.) — Γβλαχογιάνν. Γυ-οι ἀνέμ. 46 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόξυλος.

1) Γίνομαι ξηρὸς ὡς ξύλον, ἀποξηραίνομαι ἔνθ' ἄν.: Κεϊτότανε σὰν ἀποξυλιασμένος Γβλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. || Φρ. Ξερὸς κι ἀποξυλιασμένος (ὁ λίαν ξηρὸς) Λακων. Συνών. ἀποδανυλιάζω 1, ἀποξυλαίνω, ἀποξυλιανίσκω, δανυλιάζω. 2) Ἀποψύχω τι ὥστε νὰ παγῇ, παγώνω Λεξ. Δημητρ.: Ἐβγήκα ἔξω καὶ μοῦ ἀποξύλιασε ὁ βορρᾶς τὰ χέρια. Καὶ ἀμτβ. ἀποψύχομαι Λεξ. Δημητρ.: Ἀποξύλιασα ἀπὸ τὸ κρύο. Συνών. ξυλιάζω, παγώνω.

ἀποξυλιανίσκω ἀμάρτ. 'ποξυλιανίσκω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξυλαίνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίσκω.

Γίνομαι ξηρὸς ὡς ξύλον, ἀποξηραίνομαι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποξυλιάζω 1.

ἀποξυλιασούρα ἡ, ἀμάρτ. 'ποξυλιασούρα Κύπρ. Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὐς. ἀποξύλιασι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρα.

Νόσος τῶν ζώων ἐκ τῆς ὁποίας ταῦτα πάσχουν ἀκαμψίαν.

ἀποξυλίσου ἐπίρρ. Κέρκ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπό ξύλου.

Μετὰ τὴν συγκομιδὴν τοῦ καρποῦ, ἐπὶ δένδρων, κλημάτων κττ.

ἀποξύλισμα τό, ἀμάρτ. 'ποξύλισμα Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀποξυλίζω.

Πληθ., ὕβρεις, ὀνειδισμοί: Ἐλτεν με τσαὶ θίλιμα 'ποξυλίσματα.

ἀπόξυλος ἐπίθ. Α.Κρήτ. Κύθν. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀπόξ'λους Μακεδ. 'πόξυλος Κύπρ. Τηλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξυλώνω. Ἡ λ. παρὰ Δουκ. ἐν λ. ἀπόξηλος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Πολὺ ξηρὸς Κύπρ. Μακεδ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ἄ δὲν ἔχης νωπό, φέρε κι ἀπόξυλο (ἐνν. ψωμί) Λακων. Τὰ ψουμιά ποῦ 'θεν νὰ ταῖσῃ τοὺς ἀρκάτες ἔπρεπε νὰ 'ταν 'πόξυλα μιᾶς ἔβτομάας Κύπρ. Ἐπκιάστην τῷ ἐγίνην 'πόξυλος (οἶονεὶ ἡγκυλωμένος) αὐτόθ. Τοῦτον τοῦ φόριμα στέκειτ ἀπόξ'λον (δὲν εἶναι μαλακὸν) Μακεδ. || Φρ. Ξερὸς κι ἀπόξυλος! (α) Ὡς ἀρὰ κατ' ἀνθρώπου, ἀκαμπτὸς ὡς νεκρὸς Κύθν. Πελοπν. (Μάν.) (β) Ἐπὶ ἐκπλήξεως Κύπρ.: Ἀκουσά το τῷ ἔμεινα ξερὸς τθαί 'πόξυλος. Ἐμεινεν ξερὴ τθαί 'πόξυλη. 2) Ὁ ὑπ' αἰδοῦς ἀδρανὴς, αἰδήμων, ἄτολμος Α.Κρήτ.: Ἀπόξυλο 'ν' τὸ κακορρίζικο κι ὅπου κι ᾶ δάη δὲ δὰ ζήση.

Β) Οὐδ. οὐς. 1) Τὸ ὑπολειπόμενον ἐκ τῆς καύσεως ξύλον τῆς ἐστίας Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀποδαύλι 1.

2) Ξύλον, ὡς χαρακτηριστικὸν ξηρότητος ἢ ἀκαμψίας Τηλ.: Ἐγίνασι 'φτὰ τὰ σῦκα 'πόξυλο (ἐξηράνθησαν πολὺ). Ἐπόξυλο ἐγίνασι τὰ χέρια μου 'πὸν τὸ κρύο.

ἀποξύλωμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) ἀποξούλωμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξυλώνω.

Τὸ νὰ γίνῃ τις ὡς ξύλον.

ἀποξυλώνω Ἀθῆν. Αἴγιν. Ἄνδρ. Εὐβ. (Κάρυστ.) Θήρ. Ἴων. (Ἐρυθρ. Κρήν.) Κέα Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Κεφαλλ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μεσσ.) Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) Ρόδ. κ.ά. — Λεξ. Αἴν. ἀπουξ'λώνον Θράκ. (Αἴν.) ἀποξουλώνω Πόντ. (Σάντ.) 'ποξυλώνω Θράκ. (Σηλυβρ.) Σέριφ. 'ποξυλών-νω Κύπρ. Μέσ. ἀποξυλώνομαι Α.Ρουμेल. (Σωζόπ.) Ἰκαρ. Λευκ. Χίος ἀποξυλώνομαι Ζάκ. Πελοπν. (Αἴγ.) ἀπουξ'λώνουμι Λέσβ. Κυδων.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀποξυλῶ.

1) Καθίσταμαι οἶονεὶ ξύλον, ἀποβάλλω τὴν εὐκαμψίαν μου ὑπὸ τοῦ ψύχους Ἀθῆν. Αἴγιν. Ἄνδρ. Εὐβ. (Κάρυστ.) Θήρ. Θράκ. (Αἴν.) Ἴων. (Κρήν.) Κέα Κύθν. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μεσσ.) Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) Σέριφ. — Λεξ. Αἴν.: Ἐξου κρύος τάρατος, ἐπεξύλωσα Κερασ. || Παροιμ.

Τ' αἰνικολοβάρβαροι οἱ τοῖχοι 'δρώνουν,

μὰ τὰ Φωτοκάλαδρα ἀποξυλώνουν

(ἀρχομένου τοῦ Δεκεμβρίου τοσοῦτος καύσεων δύναται νὰ εἶναι, ὥστε καὶ οἱ τοῖχοι νὰ ἰδρώνουν, ἀλλὰ κατὰ τὰ δωδεκάημερα τὸ ψῦχος εἶναι τόσο δριμύ, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ τοῖχοι οἶονεὶ παγώνουν) Θήρ.

Τριγύρου τὰ Χριστούγεννα οἱ τοῖχοι 'ποξυλώνουν

(συνών. τῇ προηγουμένῃ) Σέριφ. Ἀμαρτωλὸς ἤφαενε κ' ἡργω-σενε κι ὁ δίκαιος ἀποξύλωσενε (ὁ πονηρὸς σφετεριζόμενός τι τιμωρεῖται ὀλιγώτερον τοῦ δικαίου) Ἀπύρανθ. Συνών. κοκκαλιάζω, κοκκαλώνω, ξυλιάζω. β) Μένω κατάπληκτος, ἐμβρόντητος ἔνεκα ἀκούσματος ἢ θεάματος ἀπροσδοκήτου Αἴγιν. Ἰκαρ. Ἴων. (Ἐρυθρ. Κρήν.) Κεφαλλ. Χίος κ.ά.: Ἐμεινε ξερὸς κι ἀποξυλωμένος Κεφαλλ. || Ἄσμ.

Παππᾶς τὴν ἔδε κ' ἤστεκε, διάκως κ' ἡποξυλώθη

Ἐρυθρ. Συνών. ἀπομένω 2 β, μένω. γ) Μένω εἰς ἔκστασιν, ἀφαιροῦμαι Λέσβ.: Οὐλα εὔτα το' ἡ βουγ' τὸς ποῦ 'βγινι 'ποίκαν τοῦ Φιλιξὸ το' ἀπουξ'λώθ'τσι. Μετοχ. ἀποξυλωμένος = κεχηνώς, νωθρός, ἀδρανὴς Πόντ. (Κερασ.) δ) Λιποθυμῶ Πόντ. (Ὁφ.) 2) Ἀποθνήσκω, ἐπὶ ὄρκου ἢ ἀρᾶς Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ζάκ. Θήρ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Κεφαλλ. Κυδων. Λευκ. Πελοπν. (Αἴγ.) Ρόδ.: Νὰ ξεραθῶ καὶ ν' ἀποξυλωθῶ! Θήρ. Νὰ ξεραθῆς καὶ νὰ ἀποξυλωθῆς! (ὡς ἀπάντησις εἰς τὸν λέγοντα δὲν ξέρω) Ἀργυρᾶδ. Κεφαλλ. Λευκ. Ξερὸς κι ἀποξυλωμένος! (ἐνν. νὰ μείνῃ) Ρόδ. β) Κατὰ δεινῶσιν ἀντὶ τοῦ κοιμῶμαι Θράκ. (Σηλυβρ.): Ἐπόξυλωσε ἐπὶ τέλους. Ἄιντε δὰ 'ποξύλω. Συνών. ψοφολογῶ.

3) Παραμένω πέρα τοῦ δέοντος εἰς τινα τόπον, οἶον εἰς ἐπίσκεψιν Πόντ. (Ὁφ.): Ἐπεξύλωσε, ἄλλο οὐ σ'κοῦται.

4) Γίνομαι πλούσιος, πλουτῶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) Μετοχ. ἀποξυλωμένος = εὐπορος, πλούσιος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Ἀρχοντας ἀποξυλωμένος (λέγεται μετὰ τινος ὀνειδισμοῦ) Τραπ.

ἀποξυλωτήρας ὁ, ἀμάρτ. ἀπουξ'λουτήρας Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξυλώνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τήρας.

Ἀφηρεμένος, ἀδρανὴς.

ἀπόξυμο τό, ἀμάρτ. ἀπόξ'μο Σκυρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξύνω.

Ὁ ἐκ τῶν ἀποξυσμάτων τῆς ζύμης ἄρτος Σκυρ.: Νὰ βάλης 'ς τ' ἀπόξ'μο τσαὶ λίγο μυρωδικό, καννέλλα ἢ μπαχάρι γιὰ νὰ μυρίζῃ.

